

I debatoplægget om et videreuddannelsessystem for voksne er højskolerne også medtænkt, uden at det stiller krav til skolerne om et bestemt indhold. I højskoledebatten peges på udenlandske ordninger, hvor et højskoleophold, hvis indhold og resultater beskrives nærmere for den enkelte, kan give en bestemt kompetence.

Spørgsmålet er, om der skal gennemføres lignende ordninger herhjemme? Umiddelbart vil der være tale om et brud med den eksisterende praksis. Spørgsmålet er, om man ikke derved vil komme betænkeligt nær en nærmere styring af indholdet i højskolen, når der kan sigtes mod en bestemt aftagers særlige interesser?

IV. AFSLUTNING

De syv spørgsmål, som denne redegørelse rejser, kan naturligvis suppleres med en lang række andre. Men det er regeringens opfattelse, at de rummer hovedproblemerne. Folkehøjskolen har vist, at den kan virke for myndiggørelse gennem oplivelse og oplysning om de folkelige fællesskaber. Men dette mål kan ikke nås én gang for alle. Det er en proces, som hele tiden skal styrkes. Derfor er det vigtigt, at staten tilbyder den danske folkehøjskole rammer, som passer til nye tiders udfordringer.

Rammerne for folkehøjskolens virke må fastsættes ud fra en overbevisning om, at skoleformen også i fremtiden vil være af betydning for erhvervelse af almene kundskaber og for den folkelige oplysning.

Det er af stor betydning for vort folkestyre, og det er folkeoplysningens kerne, at borgerne har et højt uddannelsesniveau og et højt dannelsesniveau. Den folkelige dannelse og uddannelse er grundlaget for, at bestående fællesskaber kan opretholdes og nye kan opbygges for at sikre velfærdssamfundet og styrke demokratiet.

Derfor er det væsentligt, at folkehøjskolens vilkår indrettes således, at arbejdet for den folkelige oplysning kan fortsætte, at der er frirum for eksperimenter, og at der også fremover er plads til idébetonet oplysningsarbejde med plads til forskellighed.

Hermed slutter redegørelsen.
